

Sygn. akt III KK 185/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza
w sprawie **D. M.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 12 czerwca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt II K [...]

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

D. M. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 maja 2017 r., sygn. II K [...], za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. na karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 40 godzin w stosunku miesięcznym. Przypisane mu przestępstwo to włamanie do szopki w K. i kradzież pociętego w klocki drewna o wartości 480 zł i trzech siekier o łącznej wartości 25 zł na szkodę J. L.. Czyn ten uznano za wypadek mniejszej wagi.

Wyrok Sądu w K. zapadł na skutek uwzględnienia wniosku prokuratora o wydanie wyroku na posiedzeniu i wymierzenie uzgodnionej z oskarżonym kary. Wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 26 maja 2017 r.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść skazanego i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 343 § 2, 5 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora i wydaniu na posiedzeniu w dniu 18 maja 2017 r., o terminie którego nie został zawiadomiony pokrzywdzony, wyroku skazującego D. M. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. na karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, w następstwie czego doszło do obrazy prawa materialnego tj. art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. poprzez orzeczenie kary nie ujętej w sankcji tego przestępstwa oraz prawa procesowego – art. 343 § 2 i 5 k.p.k. poprzez zaniechanie powiadomienia pokrzywdzonego o terminie posiedzenia.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego okazała się zasadna i konieczne stało się uchylenie zaskarżonego nią wyroku i przekazanie sprawy Sądowi w K. do ponownego rozpoznania. W pierwszej kolejności za trafną uznać należało tę część sformułowanego w kasacji zarzutu, w której podkreślono naruszenie przepisu prawa procesowego, to jest art. 343 § 2 i 5 k.p.k. Pokrzywdzona przestępstwem J. L. nie została powiadomiona o terminie posiedzenia, na którym wydano zaskarżony kasacją wyrok, nie знаła uzgodnionego

z oskarżonym wniosku o wydanie tego wyroku i orzeczenie kary roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności i pozbawiona została tym samym prawa do udziału w posiedzeniu, wypowiedzenia się co do tego wniosku, w tym ewentualnego wyrażenia sprzeciwu. Doszło w ten sposób do rażącego naruszenia uprawnień strony i uchybienie to, a więc brak zawiadomienia pokrzywdzonej o terminie posiedzenia, który to brak został zignorowany przez Sąd, było już wystarczające dla uwzględnienia wniosku kasacji.

Na marginesie tylko zaznaczyć wypada, że wątpliwe wydaje się opisane w zarzucie drugie uchybienie w postaci obrazu prawa materialnego. Mimo braku stosownego powołania się w treści wyroku na przepis art. 37a k.k. wymierzenie kary roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności było prawnie możliwe. Wprawdzie w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. nie przewidziano wprost możliwości wymierzenia takiej kary, niemniej przy zastosowaniu art. 37a k.k. Sąd mógł taką karę wymierzyć. Uchybienie Sądu miało zatem raczej charakter procesowy i polegało na naruszeniu art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. Zdaje się na to wskazywać odwołanie się w treści wyroku do art. 34 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k., a w tej sytuacji pominięcie art. 37a k.k. nie wynikało chyba z niezajomości tego przepisu, ale miało charakter uchybienia o charakterze redakcyjnym, w dodatku bez istotnego wpływu na treść wyroku. Wobec braku uzasadnienia wyroku rozważania te mają jednak charakter hipotetyczny, a wobec zasadności zarzutu kasacji w omówionej wcześniej części nie mają także znaczenia dla treści orzeczenia Sądu Najwyższego.

Podczas ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy w K. uwzględnić powinien wymogi ustawowe związane z możliwością wydania wyroku na posiedzeniu, w tym wymóg zawiadomienia o terminie posiedzenia pokrzywdzonej, a redagując ewentualne orzeczenie wziąć powinien pod uwagę wszystkie przepisy prawa karnego materialnego stanowiące podstawę wymierzanej kary i wskazać je w treści rozstrzygnięcia.